

Heavy Metal Chick

©Monique Hendriks
Titel: "Heavy Metal Chick"
Auteur: Monique Hendriks
Kaftontwerp: Monique Hendriks
Website: www.moniquehendriks.nl
1^e druk: juni 2015
ISBN: 9789462548008

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Heavy Metal Chick

Monique Hendriks

 Send “young boy” ringtone to your cell

Young Boy lyrics

Songwriters: Chantal van Duizen; Bor Doncke

In the glitter and the glamour of the city,
There's a young boy crying out,
He doesn't show it,
He's just dancing, on a beat that sounds so loud.

He is smoking crack,
His eyes look cool
He has no future
He doesn't go to school.

Nothing to live for,
Nothing to die for,
No one that takes care of him,
He's just looking for love.

In the glitter and the glamour of the city,
There's a young boy crying out,
Maybe he shows it,
But who will notice, cause the beat just sounds too loud.

Nothing to live for,
Nothing to die for,
No one that takes care of him,
He's just looking for love.

Open your eyes, open your heart,
There's a young boy standing tall,
He's calling your name,
But he's bumping to a wall.

Browse Other [Chantelle Lyrics](#)

Comments: (recent 5 of 811 total entries)

J. 10/29, 04:08

Omygod! I love this song soo much! U are totally awesome! This is soo Chantelle!

Edwin 10/28, 19:39

This is the best song eva! U smashed this song!

David 10/28, 18:10

I listen to it all the time. Luv ya Chantelle! xxx

Mumbles 10/27, 09:14

Go go go Chantelle! Jij bent de max!

Claudia 10/26, 12:43

I love this song more and more everytime i listen too it.

Contact Us

Terms of Use

Privacy Policy

© Internetlyrics.com | All rights reserved.

Proloog

Drie jaar eerder...

Perla mept op mijn bovenbeen. 'Stella is het met me eens dat jij kostbare tijd zit te verlummelen in de club van mijn broer.' Ze drukt haar achteruitkijkspiegel iets schuin en lacht naar mijn collegaatje dat op de achterbank zit. 'Chantal moet zingen, toch?' Het wazige schijnsel van de koplampen verlicht de witte strepen op het donkere asfalt. Achter ons rijdt een auto met groot licht en Perla klapt de binnenspiegel weer terug. 'Schiet je dadelijk wel op met omkleden? Ik wil zo snel mogelijk Stratumseind onveilig maken.'

Ik knik en hoor gelach op de achterbank.

Al de hele dag heb ik het gevoel dat ik haast heb omdat ik vanochtend iets te lang in mijn bed ben blijven liggen. Tygo en ik werden tegelijk wakker en hebben de tijd genomen om uitgebreid te ontbijten. Hij had weer zo'n rare bui en is, goddank, vanmiddag begonnen aan een nieuw schilderij. Ik heb een taxi genomen naar de club en Perla was zo lief om me na mijn werk te komen ophalen.

Ze draagt een prachtige witte jurk en haar rechtervoet met elegante, open schoen rust op het gaspedaal. Mijn spijkerbroek steekt zo af bij haar outfit dat ik het lef niet heb om me in deze kleren in het uitgaansleven te storten. We maken een pitstop bij

mij thuis, zodat ik mijn zwart fluwelen hesje met puntige mouwen kan aantrekken dat ik pas geleden gekocht heb. Het combineert goed met mijn laklaarzen en strakke latexbroek.

Perla drukt de radio aan en glimlacht naar me.

Ik hou van haar. Ze is mijn allerbeste vriendin. Zij kent mijn geheimen en mijn angsten. Ze laat me niet alleen lachen, maar ook huilen. Van haar heb ik geleerd dat ik niet bang hoeft te zijn om te falen, omdat ze me altijd een schouder biedt als ik miskleun.

Terwijl het maanlicht de strass-steentjes van het stickertje op de buitenspiegel laat schitteren, kondigt de stem op de radio een nummer van Queen aan dat van start gaat met krachtige bastonen en een strak gedrumd ritme. Perla tikt met haar handen op het stuur in de maat van het nummer. 'Doe waar je goed in bent. Zing, Chantal. Zing!' Ze draait aan de volumeknop.

Mijn hoofd maakt ja-knikkende bewegingen op de muziek die uit de speakers schalt. Kijkend naar Perla zing ik het refrein mee. 'Another one bites the dust. Another one bites the dust. And another one gone, and another one gone...'

Ik ontkoppel mijn gordel, trek mijn been op en ga schuin op de stoel zitten zodat ik zowel Perla als Stella in mijn vizier heb. 'Hey!' roep ik met uitgestoken hand. Vanuit mijn middel schuiven mijn heupen over de zitting, terwijl er een donderend geluid klinkt uit de speakers, gevolgd door een opzweepende galm. 'Bite the dust, hey!' De toonhoogte haal ik makkelijk en ik zie aan Perla dat het goed klinkt. Ik duw mijn vuist voor mijn mond alsof het een microfoon is. Mijn bewegingen werken aanstekelijk. Stella doet met getuitede lippen of ze een gitaar bespeelt.

'Are you happy, are you satisfied...' De geluidsinstallatie klinkt geweldig en mijn met dure cocktails gesmeerde keel weet met adlips de prachtige, lange "hey" van het nummer uit te kramen.

Ik hoor een doffe klap. Mijn rug komt los van de zitting en ik vlieg richting het dashboard met handen die in een reflex naar

voren schieten. Een stuk rubber scheert langs mijn zijraam. We zwalken over de weg. Een tweede harde klap. Krakend metaal. Stilte, gevolgd door een ijselijke gil. Alles wordt zwart.

De maan verlicht de barsten in de voorruit zodat het net zilveren lijnen lijken. Het metaal van de motorkap is omhoog gekropen. Gedeukt en gevouwen. Er komt rook uit. De gekleurde draad met plastic hartjes die aan de binnenspiegel hangt, bungelt op en neer.

Een boom heeft de wagen tot stilstand gebracht. De bast is kapot en het afgebrokkelde schors ontbloomt een lichtere plek.

De motor draait niet meer en de radio is stilgevallen, alleen de linkerkoplamp brandt nog. Daarstraks reed er een auto achter ons, herinner ik me. Die wagen heeft ons vast ingehaald.

'Perla?' In mijn hand zit geen gevoel. Mijn nagels krassen over de lege zitting naast mij. Koude wind kruipt via het openstaande bestuurdersportier naar binnen.

Ik kijk tussen de stoelen naar de achterbank. Op het voorhoofd van Stella kleeft bloed. 'Stella?' Ze reageert niet. Haar geopende ogen kijken door het raam waar ze met de zijkant van haar hoofd tegenaan is geklapt en aan vastgeplakt lijkt te zitten.

Duizelig en misselijk trek ik aan de hendel boven de armsteun. Het portier gaat open met een krakend geluid en het gras in de berm maakt mijn uitgestoken schoen nat. Mezelf vasthoudend aan de zijkant van de auto probeer ik rechtop te staan. Ik kan amper lopen.

Raakte het wiel van de auto de berm? Is de wagen gaan slippen en probeerde Perla tegen te sturen? Reden we te hard?

Hoe lang ben ik bewusteloos geweest?

Ik probeer een oriëntatiepunt te zoeken en zie de grote klok op de verlichte kerktoren in de verte die vlak bij de school staat waarin Tygo en ik tijdelijk wonen.

Het is mijn schuld! Als ik niet naar huis had gewild om me om te kleden, liepen we nu al te paraderen door een straat vol kroegen.

Steunend tegen de auto begeef ik me naar het asfalt. Ergens op deze glimmende, zwarte weg moet Perla liggen. Ze moet met kracht uit de wagen zijn geslingerd. Misschien is ze hulp gaan halen? Het is donker en ik zie geen hand voor ogen. 'Perla, waar ben je?'

Het is of ik niet in mijn lichaam zit, meegezogen ben in een droomtoestand die ik niet kan ontvluchten. Ik probeer mijn snelle ademhaling te temperen. Alles om me heen draait. Mijn brein kan niet omgaan met deze stress. Mijn armen vouwen zich, met handen die kruislings steun zoeken op mijn schouders. Ik hang tegen de auto in een surrealistisch decor van asfalt, gras en donkere silhouetten van bomen. Het maanlicht schijnt te fel en prikt in mijn ogen. 'Dit is niet echt,' zeg ik zacht, terwijl ik door mijn knieën zak en mijn rug langs het metaal met de gladde lak voel schuiven. Ergens bij het wiel raken mijn billen de koude grond. De opdruk van de velg stempelt een afdruk op mijn rug.

Een bus met blauwe zwaailichten komt met enorme snelheid aanrijden, gevolgd door twee politiewagens.

Portieren knallen open en dicht. Mannen met witte uniformen rennen naar me toe. Handen omklemmen mijn nek, drukken in mijn huid en vragen of het pijn doet. Ik word omhoog getrokken en gemaand een vinger te volgen die voor mijn ogen beweegt. Ik moet een paar passen zetten onder toezien van een in het wit geklede kerel.

Stella wordt uit de wagen getild en met een brancard naar de ambulance vervoerd, terwijl een agent met een veger over het asfalt borstelt en bukt om stukken metaal van de grond op te rapen.

'Wat is er gebeurd? Bestuurde u deze wagen?'

Verdwaasd kijk ik naar het gezicht van de vraagsteller. De zwaailichten van de wagens vormen een onwerkelijke, wazige muur van licht.

'Perla...,' zeg ik zacht. 'Mijn vriendin Perla Greco zat achter het stuur.'

Ik loop de weg op, in de hoop haar te zien liggen. Haar een hand naar me uit te zien steken. Haar mijn naam te horen roepen.

Ik zie haar niet. Mijn knie begint zeer te doen en ik kan hem niet meer buigen. Hinkelend begeef ik me naar de overkant en kijk in de berm.

'Versterking graag!' roept iemand die achter de wagen staat en met een zaklamp tussen de bomen schijnt.

Er worden meer zaklantaarns aangeknipt.

Ik spoed me naar de auto. Leun tegen een schouder die bij een hand hoort die me tegenhoudt. Zo'n tien meter verderop, ligt op de zanderige bodem iets wits dat besmeurd is met bloed. Perla ligt daar helemaal alleen, dringt het tot me door. De nagellak op haar teennagels schittert.

Mannen sjouwen met een plastic zeil, plaatsen het als een tent over haar heen. Een politiewagen wordt gestart en schuin geparkeerd om onderzoekende agenten en ambulance-medewerkers van nog meer licht te voorzien. Een vent drukt paaltjes in de grond en knoopt er een lint omheen.

'Is ze...,' hakkel ik.

De arm om mijn schouder houdt me steviger vast. 'Wat is er exact gebeurd? Als je iets gezien hebt, moet je het ons vertellen.

We willen zo snel mogelijk dat je een officiële verklaring aflegt.'

Mijn hand glijdt over mijn nek. De wervels doen zeer en in mijn hoofd voel ik het draaien. Ik kijk naar het gezicht met de snor en bril dat me vragend aan blijft kijken.

'Uw vriendin is vermoord,' zegt de man. 'Ze is doodgestoken.'

Het licht vervaagt en ik voel dat ik meegetrokken word en in een warme auto word geduwd op een zitting met ruw aanvoelende stof. Mijn portier wordt dichtgesmeten en voorin neemt de agent plaats. Het dringt amper tot me door. Doodgestoken. Perla? Natuurlijk niet. Die man is gek.

Met een loeiende sirene vertrekt de ambulance waarin Stella ligt. Ik kijk naar de bosjes en naar de straat. Meer auto's. Meer mannen. Witte plastic pakken. Blauwe hoezen om schoenen.

Langzaam stuurt de agent de wagen naar het midden van de weg. Ik betast de met donkere verwarmingsdraden ingelegde achterraut en zie de kapotte, witte auto. De losgekomen bumper heeft zich in de vorm van een U om de boom gevouwen. De voorkant zit in elkaar gedrukt en onder het restant van de motorkap woedt een brandje dat geblust wordt.

Ik draai me om en hoor de man via een portofoon tegen de meldkamer spreken. Ik moet dit dromen. Dit kan niet echt waar zijn. Dadelijk word ik wakker en zit ik gewoon naast Perla op de stoel te zingen. Aangekleed en opgedirkt. Gereed om er een leuke avond van te maken.

Ik wil iets tegen de agent zeggen...dat hij zich vergist. Perla reed...het was een ongeluk...een ongeluk... Maar mijn keel zit dicht. Ik ben op slot geschoten.

Één hand is opgezwollen en doet vreselijk zeer. De verstijfde, koude vingers van mijn andere hand druk ik in mijn broekzak zodat ze warm kunnen worden. De toppen raken een kartonnetje en ik trek het eruit. Iemand moet het erin gestopt hebben. Met tintelende bovenarmen lees ik de tekst die geschreven is met een handschrift dat ik niet herken.

*Sorry, Chantal, maar ik denk
dat het zo wel beter is.*

1

De *drum loops* van Pete knallen over het festivalterrein en dat heeft een zeker effect op mijn onderbuik. Het ritme brengt mijn heupen in beweging. Mijn hoofd deint van links naar rechts.

Bor zet in met zijn gitaar. Wilde armzwaaibewegingen brengen snerpende uithalen tot stand. Fox loopt relaxt tokkelend naar voren. Van de heren is Fox het meest in trek bij de dames. Onze fans vinden hem een *cutie*. Zijn leren hesje hangt losjes over zijn schouders en op zijn blote borstkas zwiert een ketting met een zwarte haaiantand. Hij zakt iets door zijn knieën en beweegt met zijn mond alsof hij met zijn basgitaar praat.

Stevige kleerkasten bewaken de dranghekken en duwen iedereen terug die te ver over het metaal hangt.

Op een dranghek klimt iemand die mijn naam roept. *Mike?* Wat doet mijn voormalige huisgenoot hier? Veel tijd om bij zijn aanwezigheid stil te staan, heb ik niet. De bewakers duwen hem terug en hij verdwijnt in de menigte. Misschien heb ik het verkeerd gezien. Het lijkt me sterk dat Mike naar hier is gereisd om ons concert bij te wonen.

Ik loop naar de rand van het podium en druk de microfoon tegen mijn lippen. 'I love you guys! I just love you!'

Voor mij in de afgrond gillen jongelui.

Het tempo versnelt, Pete veert omhoog en slaat op de metalen schijven. Een zwarte sjaal om zijn hoofd houdt zijn blonde lokken in bedwang.

Bezweet spring ik over het houten podium. Paarse lampen branden op mijn gezicht. Bor komt naast me staan, samen buigen we naar voren en schudden wild met onze hoofden.

In mijn mond verzamelt zich een beetje speeksel. 'I cry in the shadow! I do hear a voice! It's telling me to live my life, i have no other choice.'

Pete trapt op de *floor tom* en ramt op de slagvellen van de ketels.

Het refrein glijdt als vanzelf uit mijn keel. Ik heb dit nummer al zo ontzettend vaak gezongen. Ook het publiek kan het dromen. Als ik mijn microfoon vooruitsteek en wapperende bewegingen maak met mijn handen, zingt de golvende massa: "*Run, run, run. Kiss the sun. Don't look at the clouds in the sky!*"

'And don't wonder why!' krijs ik als een poes die in haar staart geknepen wordt. Ik gris een tamboerijn van de grond en tik er nonchalant mee tegen mijn bovenbeen.

Achter mij dansen Bella en Teshi, met borsten die in zwarte cocktailjurken alle kanten uit rollen. De dames klappen met hun handen boven hun hoofden en voor mij zie ik velen hun voorbeeld volgen.

Kijkend naar Bor wrijf ik met mijn hand over mijn neus en klik mijn microfoon op de standaard. Bor knikt, trekt de bek van een woeste gorilla naar het publiek en loopt naar het midden. Joelend gaat de menigte uit hun dak.

Ik ren langs een paar jonge mensen die allen een roze bandje om hun polsen dragen. Ze raken me aan en ik negeer ze.

Aangekomen in een bedompte ruimte achter het podium, hoor ik hoe Bor zijn gitaar laat zingen en zie ik het vertrouwde gezicht van Gerben. Mijn rots in de branding loodst me naar een met doeken bespannen hok dat fungeert als kleedkamer. Gerben is onze opper-roadie, onze steun, toeverlaat, regelneef en de spil waar we allen omheen dansen. Hij vouwt een handdoek om mijn nek en trekt me naar een houten tafel waarop een spiegel ligt. Zorgvuldig

heeft hij parelwit poeder met een scheermesje fijngehakt en in een keurig lijntje gelegd. Er ligt een buisje klaar dat ik behendig in mijn neus steek. Ik snuif en voel mijn bloedvaten samentrekken. Mijn wangen bollen op en ik pers lucht uit mijn mond. 'Wat was er daarstraks aan de hand met Pete?' vraag ik Gerben.

'Niets waar jij je druk om hoeft te maken.'

Een slok bronwater glijdt in mijn keel. 'Echt niet Gerben?'

Hij tuit zijn lippen en schudt nee. 'Er was kennelijk iets voorgevallen in Duitsland waarover de politie hem wilde spreken. Niets bijzonders.'

Haastig wrijf ik mijn bezwete gezicht droog, klop op Gerbens brede schouder en ren terug naar waar ik hoor te staan.

Mijn hersenen zijn me dankbaar en de adrenaline giert door mijn lijf. Opgewekt kijk ik naar Bor, die gas terugneemt. Energiek laat ik mijn zwarte haren als een lasso door de lucht zwieren.

De toegift van vanavond wil ik tot een goed einde brengen. Sexy volg ik Bor die van links naar rechts wandelt. Het plectrum tussen zijn duim en wijsvinger krast over de snaren. Ik trek aan de zijden sjaal om zijn nek, ga achter hem staan en rijd wild tegen zijn achterwerk. Ik ruk zijn pet af, druk zijn hoofd naar achteren en lik over zijn kale, gladde hoofdhuid. Hij lacht en kust me vluchtig in mijn hals, zonder zijn gitaarpartij te verwaarlozen. Het lijkt een spontane actie, maar dat is het niet. De afgelopen maand heb ik bijna iedere avond het zout van zijn kale pan geproefd. Even vormen Bor, Fox en ik met zijn drieën een rij. Met mijn uitgestoken wijsvinger en pink maak ik het duivelsteken en laat het boven mijn hoofd vibreren. Bor walst met zijn gitaar over het podium. Fox drukt zijn bas verticaal de hoogte in en liefkoost de snaren alsof hij een vrouw betast. De zilveren ringen in zijn oren vliedert omhoog en omlaag.

Voor ons beuken mensen met hun vuisten in het luchtledige alsof ze met Pete mee drummen, anderen spelen luchtgitaar of staan volledig in trance te headbangen. Bij mijn voeten ontstaat een *mosh-pit*, een draaikolk van mensen die springend tegen elkaar

duwen. De moshers zien er agressiever uit dan ze daadwerkelijk zijn.

Vol zelfvertrouwen loop ik naar de standaard, ruk de microfoon eruit en boks met mijn vuist in de lucht, gelijktijdig met de harde bonken die Pete produceert. Ik leg een hand kruislings op mijn schouder, laat me op het podium zakken en kijk recht vooruit. 'Don't look at the clouds in the sky!'

Ik rol op mijn rug, beweeg wild met mijn heupen en acteer dat ik barbaarse seks heb met een denkbeeldige partner.

De muziek wordt rustiger. Liggend zing ik het laatste stukje van de tekst. Mijn taak zit erop. De backing-vocals ronden het nummer af en hebben hun ellebogen gevouwen in een houding die doet denken aan lamme vogels die hun vleugels omhoog en omlaag drukken maar de kracht niet hebben om op te stijgen.

Ik voel de intensiteit en wieg mee met mijn schouders.

Bor en Fox staan naast elkaar en zetten telkens hun rechterbeen naar voren op de maat van de muziek.

Pete brengt alles tot een climax met oorverdovend geroffel. Hij smijt zijn drumsticks in de zaal, slaat zijn armen opzij en springt op, als een feniks die uit as verrijst.

We hadden geen van allen kunnen vermoeden dat *Run* een hit zou worden en een weg voor ons opent. Ieder radiostation kreeg een mp3'tje en deejays zijn het gaan draaien. Daarom pakten we de uitnodiging voor dit festival met twee handen aan en goddank vond Gerben een mogelijkheid om dit optreden toe te voegen aan onze tour.

Ik zie gezichten van mensen die zich hebben uitgedost. Mensen die het de moeite waard vonden om een hele nacht met slaapzakken in een rij bij verkooppunten te wachten in de hoop een kaartje te kunnen bemachtigen voor de hoofdact. En wij staan in het voorprogramma.

"Chantelle! Chantelle! Chantelle!" roepen ze staccato. Er klinkt oorverdovend gegil. Dit is mijn droom. Visioenen staan op het punt verwezenlijkt te worden.

Bor en Fox planten hun gitaren tegen de verhoging van Pete, lopen naar mij en tillen me samen op. Ik zwaai naar de menigte, maak een V met mijn wijs- en middelvinger en laat me wegsjouwten.

Gerben staat ons achter zwarte panelen op te wachten en loodst ons naar een provisorische artiestenuitgang.

Bij de uitgang staat Edwin, die een vriend een camera in de handen drukt. 'Één foto, Chantal! Één foto voor je meest aantrekkelijke fan! *Please!*'

Edwin is één van de vaste concertbezoekers. Een fan in hart en nieren die via een website andere fans op de hoogte houdt van ons reilen en zeilen.

Ik glimlach en sla mijn arm om zijn nek. Hij drukt zijn wang tegen de mijne en ik grijns breeduit richting de lens. Edwin is een schat van een jongen. Hij ziet eruit als een brugpieper, maar ik schat dat hij net zo oud is als Fox. Ik praat niet veel met hem en probeer afstand te houden. Gerben zegt dat het beter is om niet *te* close te worden.

'Wil je mijn telefoonnummer hebben?' vraagt Edwin. 'Als je dan eens een leuke suggestie hebt voor mijn internetpagina dan kun je me bellen.'

Ik glimlach en schud nee.

'Hup, hup!' Gerben klapt naar Fox en naar de treuzelende Pete.

Met een peuk tussen zijn met zilveren ringen versierde vingers, opent hij het portier van onze bus.

Ik neem plaats achter de chauffeur. Bor confisqueert twee stoelen en gaat liggen.

Gerben strijkt zijn geblondeerde pijpenkrullen naar achteren. Hij klopt me losjes op mijn schouder. 'Je hebt het weer geflikt, Chantal! Je was verduiveld sensationeel.'

Ik weet niet waarom, maar uit de mond van deze door de wol geverfde zestiger klinken zulke opmerkingen als echte complimenten.

Gerben duwt Teshi en Bella in de bus. 'Sorry dames, straks in het hotel kunnen jullie douchen.' Hij klapt opnieuw in zijn handen richting Fox en Pete. 'Come on, boys. Opschieten. Hurry, hurry.'

Als iedereen is ingestapt, drukt hij de schuifdeur dicht en geeft een tik op het dak. De chauffeur trapt op het gaspedaal.

Dit is het moment waarop ik me gewoonlijk afvraag waar we naartoe worden gebracht, maar vandaag niet. Morgen spelen we in Londen. Het voelt als een afsluitende thuiswedstrijd. Ik denk dat we er allemaal naar uitkijken. Vooral van het gezicht van Fox kan ik de vermoeidheid aflezen.

Mijn hand glijdt in mijn tas en plukt uit mijn portemonnee een foto. Ik druk het fotopapier tegen mijn hart en kus de beeltenis. Op de meeste foto's die ik van Perla heb, poseert ze als een fotomodel, maar op dit kiekje kijkt ze recht in de lens met een spontane oogopslag en een speels lachje op haar lippen. Starend naar de afbeelding bedank ik haar voor haar steun op afstand. Ze was vanavond voelbaar aanwezig, zo nadrukkelijk dat ik er af en toe kippenvel van kreeg. En nu is ze er weer en tettert ze op mijn schouder dat ik het goed gedaan heb en dat ze trots op me is. Mijn hart huilt omdat ik haar verschrikkelijk mis. Ik stop de foto gauw weer weg.

Achter me klinkt gegiechel en ik kijk achterom. Pete zit met de meisjes op de achterbank. Ik moet lachen om de jongensachtige uitdrukking op zijn smoeltje. Op het podium valt dat niet op, dan is hij net een tijger op rooftocht, maar wie hem van dichtbij bekijkt, ziet een babyface omlijst met geföhnde, blonde haren. Hij trekt zijn zwarte shirt uit, benevelt zijn oksels met een zoete muskgeur, leunt achterover en onze backing vocals geven hem kusjes. Op zijn wangen. Op zijn oren. Op zijn neus. Op zijn tepelpiercings. Op het donkere borsthaar dat niet matcht met zijn blonde koppie.

2

Bor en ik liggen in bed na een verkwikkende douche in de gezamenlijke wasruimte in de gang. Ik fantaseer dat we sterren zijn en in het hemelbed liggen van een fraaie suite met witte stoelen en een chique badkamer.

Dit pension heeft de hele bovenverdieping voor ons vrijgehouden waardoor we uit zeven kamers konden kiezen.

Bor drukt zijn heupen tegen me aan en kust me.

Als ik coke gebruik, zie ik alles helder, voel ik de lucht opentrekken, beleef ik alles minstens vijf keer intenser en is het net of niemand meer geheimen voor me heeft. Bor daarentegen wordt hitsig. Heeft als hij snuift continu zin in seks. Tegenstribbelen heeft niet zoveel zin.

Zijn tongpiercing tikt tegen mijn tandglazuur.

Mijn hand glijdt over de Chinese tekens die op zijn schouder staan geëtst. Bor laat iedere zoveel tijd een blijvende stempel op zijn lichaam drukken.

Mijn moeder vindt tatoeages asociaal staan en mijn zus zegt dat het vooral iets is voor aandachttrekkers. Door deze indoctrinatie van mijn thuisfront had ik me voorgenomen inktvrij te blijven, maar op aansporing van Bor ging ik overstag en liet ik mijn romp bedrukken met een vleugel en fantasieveren die voor mij symbool staan voor vrijheid. Op mijn linkerarm staat een slang getatoeëerd, die zijn staart krult en zo de P vormt van Perla. Ik

heb overwogen om haar naam op mijn lichaam te laten stempelen, maar vond een slang subtieler.

Bor kijkt me kreunend aan. Zacht strijk ik over de pluim onder zijn kin waarmee hij zijn onbehaarde hoofd compenseert.

Hij likt mijn borsten, knijpt in mijn tepels en ik doe of ik het heerlijk vind.

We hebben allemaal onze rituelen. Ik veeg altijd zo snel mogelijk na afloop de make-up van mijn gezicht en ontdoe me van ringen en armbanden. Pas dan voel ik me weer mezelf en kan ik tot rust komen. De afsluitende vrijpartij is een gewoonte van Bor. We kennen elkaar twee jaar en zeven maanden, maar dit ritueel heeft pas veertien maanden geleden vorm gekregen. Toen het nummer *Young Boy* insloeg als een bom, is alles in een stroomversnelling gebracht, onze band én onze relatie. Het was Bor die me liet kennismaken met Ozzy Osbourne, Robert Plant en Ian Gillan, althans, met hun muziek. En terwijl ik van ze ging houden, kroop ook Bor in mijn hart.

Ik kijk Bor diep in de ogen en kreun. Het windt hem op.

Een halfjaar geleden tekenden Bor en ik het huurcontract voor een cottage in het groene Hertfordshire. Ik kan niet wachten om morgenavond in mijn eigen bed te slapen. Kid, de zoon uit Bors vorige huwelijk, komt naar ons afsluitende concert kijken en blijft een week logeren. Even pas op de plaats. Even rust.

Bor hijgt schokkerig en glijdt langzaam van me af. Zachtjes masseer ik de zwarte tribalsymbolen op zijn onderarmen. Hij draait zijn rug naar me toe en ik kijk recht in het getekende gezicht van een onkuise engel die op een bloederige manier aan het kruis genageld is.

Enkele tellen later hoor ik Bor zwaarder ademhalen. Ik buig me over hem heen en wrijf zijn witte neusranden schoon. Graag luister ik naar het zachte gesnurk van de godheid die door velen aanbeden wordt, maar die bij mij in bed ligt.

Soms ben ik bang dat hij niet oud wordt. Dat er een dag komt dat ik in mijn eentje mijn laatste jaren moet slijten. Als kwellende judassen in mijn hoofd kwetteren, krijg ik de neiging om te roken,

me lazarus te zuipen en te snuiven, zodat ik meer kans heb om als eerste weggevaagd te worden. Bor redt zich wel zonder mij, maar of ik het zonder hem red, betwijfel ik. Mijn angst is niet ongegrond, hij wordt over een half jaar vijftig en we schelen drieëntwintig jaar.

In de hal klinkt gestommel. Dat moet Fox zijn.

Ik sta op, laat mijn voeten in de crocs van Bor glijden en gris een badjas van de stoel. Terwijl ik de band om mijn middel vasttrek, begeef ik me naar de dichtvallende deur aan het eind van de gang. Fox, die op het dakterras een peuk heeft opgestoken, slaat zijn armen om me heen en drukt een kus op mijn voorhoofd. Ik wrijf over de stof van zijn trainingsbroek en knijp in zijn billen. Zijn schouders en ellebogen voelen stevig en getraind, zijn lange haren vallen deels over mijn schouders en kriebelen zacht tegen mijn nek. Fox verspreidt een heerlijke mannelijke geur, een dampende vanilleachtige lokstof vermengd met een vleugje sensueel zweet. In onze kring stinken mannen vaak naar tabak en alcohol, maar Fox geurt altijd naar prikkelend testosteron.

'Nog één dagje, schatje,' fluistert hij.

Ik knik, maak me los uit zijn armen, leun over de reling en staar naar de voorbijrazende auto's in de straat onder ons. Iedere avond heb ik alles gegeven en ik ben kapot.

Fox aait over mijn schouder. 'Dat festival was geweldig, hè?'

Ik strijk mijn haren naar achteren. 'Het was fantastisch en het smaakt naar meer.'

In de donkere zaaltjes waar we gewoonlijk optreden, bereiken we nooit meer dan een paar honderd man. Het is een grote stap voorwaarts voor onze carrière dat we mochten spelen voor mensen die met zand tussen de tenen in smerige tentjes slapen op een geïmproviseerde camping waar alles geurt naar bier.

Fox smijt zijn peuk in de donkerte naar beneden. 'Mooi hè, dat uitzicht.'

'Het is volmaakt,' fluister ik, terwijl ik me tegen hem aannestel.

Onze bassist beschouw ik als een jongere broer. Een trouw, lief familielid. Fox is vijfentwintig, maar lijkt veel ouder, omdat hij

altijd serieus kijkt. Hij steekt niet onder stoelen of banken dat hij geen type is voor een vaste relatie. Volgens hem is het onmogelijk om hartstocht en passie te combineren, omdat in zo'n geval het ene altijd zal lijden onder het andere. Toch weet ik zeker dat er op een dag iemand zal zijn die zijn hartje verovert en dat die gezegende dan een glanzende parel in handen krijgt.

'Heb je zin in morgenavond, Fox?'

'Altijd,' gaapt hij.

Het is fris. Ik druk de bovenkant van mijn badjas dicht. Ik heb geen zin om mijn warme bed op te zoeken. De laatste tijd heb ik bijna iedere nacht last van nachtmerries. Dan droom ik dat ik een ongeluk krijg en verlamd door het leven moet, dat Bor iets overkomt waardoor hij moet afhaken of dat we door problemen niet met Fox of Pete verder kunnen.

Het is heerlijk dat ik kan leven van mijn stem, Bor en Fox van het beroeren van snaren en dat Pete zijn stokken hem geluk brengen. Maar het brengt ook negatieve verbeeldingen met zich mee. Een angst dat mijn keel het begeeft of dat de vingers van Bor en Fox broos worden. Dat nekwervels vast komen te zitten, dat we onszelf niet meer ontdekken of veranderen in teleurgestelde, verbitterde artiesten met podiumangst. Bor vindt dat ik moet leven in het moment en me niet druk moet maken, maar hij heeft makkelijk praten. Ik weet dat alles wat mooi is in één klap weggevaagd kan worden.

Ik verlang naar de begintune van het nummer dat we morgen ter afsluiting zullen spelen. Voor het eerst moeten ook de mannen een stuk tekst opdreunen.

'My throat is bleeding but i can't stop singing,' zing ik zacht.

'My hands are broken, but i still stroke the strings,' vult Fox aan.

Fox' stem klinkt warm en passioneel. Er glijdt een glimlach op mijn gezicht. Bor schreef de muziek, ik de tekst. Een song geïnspireerd op mijn angstdromen. Mijn visie op het leven zet ik om in tekst. Dit vak geeft me de gelegenheid om hersenschimmen in de kiem te smoren door ze te transformeren naar iets prachtigs. Ik beleef en zing, dichtend verwerk ik. Als ik een nummer

eenmaal gezongen heb, ben ik mijn angsten en onzekerheden een beetje kwijt. Na morgen kan ik in mijn geest ruimte scheppen voor nieuwe visioenen.

Het podium van het rockcafé in Londen krijgt de primeur en ik voel aan mijn water dat onze compositie een streling voor de trommelvliezen van velen zal zijn. We hebben er lang over gediscussieerd of we deze bevalling zich niet beter tijdens het festival konden laten voltrekken, maar we zijn bijgelovig. Het rockcafé was ook de bakermat van *Young Boy*.

Onze tour heeft veel positieve recensies opgeleverd. Zelfs de Nederlandse pers publiceerde uitgebreide artikelen over het komende, afsluitende optreden en maakte zo tegelijkertijd reclame voor ons nieuwe nummer *Bleeding*.

Fox rekt zich uit. 'Zeg, mop, ik ga pitten.'

Ik trek het pakje Marlboro uit zijn borstzak en steek een sigaret aan. 'Welterusten.'

Hij schuifelt terug de gang in.

Verderop staat een raam open en ik hoor Teshi kermen, gevolgd door gehijg van Pete. Bella zegt iets, maar ik kan niet verstaan wat. Ze zijn met zijn drietjes in een kamer gedoken. Dat doen ze de laatste tijd vaker. Ik neem een trekje van mijn sigaret en laat de rook langzaam uit mijn mond glippen.

Grenzen vervagen in deze wereld van bedrukte zwarte shirts en ringen met doodskoppen. Pete slaapt nooit alleen. Als hij geen aansluiting vindt bij Teshi en Bella, gaat hij in zijn eentje de hort op en duikelt dan vanzelf een dame op. Of twee. Of drie. Soms laat hij fans backstage komen, belt hij roomservice of stuurt hij Gerben op pad om een escort te regelen. Dat was voor alle hectiek begon niet anders, ook al had toen nog niemand ooit gehoord van Peter Eijnders. Pete heeft zelfs een tijdje achter mij aangelopen, maar kreeg al snel in de gaten dat ik geen type ben dat graag rouleert of valt op een onverzadigbaar libido.

Ruim tweeënhalfjaar geleden is alles begonnen met een advertentie op de website van een muzikantenbank. De tekst van die oproep kan ik nog steeds dromen.

GEZOCHT: VROUW MET STEVIGE STROT

Wij zijn een metalband die zich vooral concentreert op eigen werk. We zoeken een Metal Chick die onze band compleet maakt en helpt om richting te bepalen. We zijn niet op zoek naar iemand met een opgeblazen ego. Onze stijl ligt in de lijn van Metallica, Deep Purple en Black Sabbath. Het kunnen screamen en grunten is een pré, maar geen noodzaak.

Ik voldeed maar aan twee eisen. Ik ben een vrouw en heb geen opgeblazen ego. Van grunten en screamen had ik nog nooit gehoord en ik beluisterde zelden nummers van de genoemde bands. En ja, ik kan zingen, had af en toe wat klusjes in een dorpscafé als ze een karaoke-apparaat huurden en schnabbelde een beetje bij in het casino, tenminste, dat is wat ik mensen zo vaak verteld heb dat ik er zelf in ben gaan geloven.

De band was destijds een welkome exit die ik met twee handen en een hoop bluf wilde aanpakken. Toen ik werd uitgenodigd voor een gesprek, ontdeed ik mijn haren van het elastiek dat ze in bedwang hield, perste ik me in een tijgerlegging en een strak shirt en trok ik stoute schoenen met hakken aan

Hoewel de mannen tijdens die eerste kennismaking zeiden dat de zangeres veel inbreng had, bleek na lange tijd dat de enige verandering die ik op mijn conto kon schrijven de bandnaam was. Chantelle, weergegeven in een logo dat *Beëlzebub* zou hebben kunnen gekrast met een klauw gedipt in bloed.

De stijl stond vast. Het betere ramwerk.

Dat ik geschikt bevonden werd, had destijds weinig om handen. We beunden wat bij met optredens en hadden allen amper een nagel om onze reet mee te krabben. De band vereiste investeringen op alle fronten.

Mijn inbreng is na verloop van tijd wel iets groter geworden, omdat ik teksten kan schrijven. Een enkele keer lukt het me om de mannen ervan te overtuigen dat af en toe een ballad geen kwaad kan. Met *Young Boy* heb ik mijn gelijk bewezen.

Fanatiekelingen plaatsten op YouTube filmpjes van onze optredens en het blijft een succesnummer dat toegankelijk is voor een groot publiek en daardoor nieuwe fans aanboort. In de toekomst hoop ik dat er ruimte komt voor nog meer inbreng. Ik zou graag de Gothic-kant uit willen, grenzen willen opzoeken om verwarring te scheppen. Ooit zal onze muziek afgewisseld worden met klassieke tonen, Keltische teksten of kerkelijke overgangen die het geheel iets mystieker zullen maken.

Ik snuif een keer diep. Een toren in de verte is versierd met oranje lampjes waardoor de lucht een bruingouden gloed krijgt. Overdag ben ik van iedereen, maar de nacht is van mij. Duisternis en iedere sigaret gunnen me steeds het meditatieve moment dat ik nodig heb om mijn geest te kalmeren. Het is amper te bevatten dat het allemaal zo goed gaat en dat we in zo'n korte tijd een plekje hebben verworven in hitlijsten waarin we in één adem genoemd worden met bekendere bands.

Ik trap mijn peuk uit en loop naar binnen.

Morgen wil ik fit zijn en ongehumeurd Kid ontvangen, omdat ik toch een beetje de rol draag van stiefmoeder, ook al ervaart het knulletje dat zelf niet zo. In bed vind ik Bor, die me slaperig met twee handen vastpakt en iets onverstaanbaars murmelt.

3

Het rockcafé is onze vaste stek in Londen. Gerben is bevriend met de eigenaar. Twee zwarte klapdeuren achter in het cafégedeelte geven toegang tot een zaaltje dat een paar honderd man kan herbergen. Gasten kunnen er voor een prikkie optredens bijwonen van zich nog ontwikkelende bands.

De kleedkamer voelt vertrouwd. Beige muren, een zwarte metalen tafel met zeven, stevige kuipstoelen, een bankje, een wastafel en een douchehoek met een plastic gordijn. Op de buffetkast staan twee schalen, eentje met belegde broodjes en een andere met vers fruit. Hier voel ik me altijd een echte artiest. Hier is het net echt.

Kid zit op het bankje. Het gezicht van het jochie lijkt op Bor. De tiener heeft zijn haren zwart geverfd, draagt een strakke spijkerbroek en een shirt waarop een gifgroene draak staat afgebeeld. Hij kijkt stuurloos voor zich uit en heeft me amper begroet. Bor zijn ex had hem hier al gedropt voor we arriveerden. Ik besef dat dit geen goede omgeving is voor het ventje, maar Bor is ervan overtuigd dat zijn zoon het leuk vindt om hem te zien optreden.

Pete en Fox hijsen om de beurt aan een blow. Teshi en Bella staan voor de spiegel hun haren te touperen. Bor neemt een slok uit een flaconnetje. Zelf noemt hij het hoestdrank, maar aan de geur te ruiken denk ik dat het chemische goedje ook dienst zou kunnen doen als aceton om nagellak te verwijderen. Een oude

schoolvriend van hem neemt telkens een voorraadje van die zoi mee uit Azië.

Ik warm mijn keel op. Brul klanken. Krijs zinnen met hoge tonen. Sinds ik kan *belten* maak ik er een gewoonte van om dagelijks eventjes mijn borststem richting mijn hoofd te laten stijgen. Hard en hoog zingen kan iedereen, maar belten zonder je stembanden te beschadigen blijft een hele kunst.

De deur vliegt open. Gerben.

'Zijn jullie zover?'

Ik rol met mijn schouders. Puf. Blaas. Zing een toonladder die nergens op lijkt. Ik loop voor hem langs de gang in en passeer zwarte lambrisering en kleurige posters. Even voel ik me een varken dat door een sluis naar de slachtbank kuiert, maar mijn stemming zal omslaan als ik mijn binken veilig achter hun instrumenten zie staan en de mensen in het zaaltje hoor juichen.

Voor de klapdeuren sta ik stil. Met gesloten ogen gooi ik mijn zenuwen met luchtstoten naar buiten.

'Goeie show!' wenst Pete ons toe, terwijl hij de rechterdeur opendrukt en Bor en Fox een duw geeft alsof hij ze van de hoge duikplank in een zwembad sodemietert.

Kid loopt achter me aan, kruipt weg in het *backstage*-deel. Het jochie weet dat hij op dit moment niet met mij mag praten.

Iedereen die naar mij kijkt, ziet een goed figuur en een flinke bos haar. Zij die beter kijken, zien bange ogen en een ziekmakend perfectionisme dat als een mes tegen mijn keel drukt. Schizofreen probeer ik twee persoonlijkheden te verbinden. Chantelle die van alles wil en volmaaktheid nastreeft én Chantal die zich het liefst zou opsluiten in een keet.

Ik doe alsof ik een vrouw met ballen ben, maar mijn kloten staan al te musiceren. Bor is de stem die mij aanwakkert om in mezelf te geloven, het scherm dat me uit de wind houdt en de pen waarop ik nerveus mag kluiven.

Een langzaam ritme wordt ingezet als ik het podium betreed. Ik hoor een jongensachtige stem mijn naam roepen en wandel langs de rand van het podium. Even buig ik voorover en raak een

uitgestoken hand aan. Het is Edwin. Hij maakt een paar foto's van me en ik poseer met een hand op mijn achterhoofd die mijn haren omhoog drukt.

Gerben reikt me een microfoon aan en maakt zich uit de voeten. Ik sluit mijn ogen, concentreer me op de klanken die overstemd worden door het gejoel. De zwarte massa bij mijn voeten vormt achter in de broeierige zaal een streep, als een duistere horizon.

We openen met *Young Boy*, speciaal voor Kid.

Ik haal diep adem. 'In the glitter and the glamour of the city, there's a young boy crying out. He doesn't show it, he's just dancing, on a beat that sounds so loud.'

"*Sounds so loud*", galmt het uit de microfoons van Teshi en Bella.

Kid kijkt toe hoe zijn vader van doordringende gitaarmelodieën uit zijn dak gaat.

De eerste zinnen zijn eruit. Geen valse noten, geen haperingen.

Ik jut de band op door hoger te zingen en breng een botsing tussen gitaar en bas teweeg. Dit gaat een avond met peper worden.

Muziek is beleven. Ik flirt met mijn publiek. Telkens zing ik de teksten alsof ik de boodschap voor de eerste keer vertel. Vanavond lukt dat niet. Het lukt nooit op de afsluitende avond. Als vanzelf schakel ik over op de automatische piloot. Bezweet ga ik tekeer als een bezetene en doe wat er van me verwacht wordt. Telkens trekt Kid mijn aandacht. Hij is één van de weinige toeschouwers die een gezicht heeft, want in de zaal zie ik enkel silhouetten omlijst met een randje licht. Zijn hoofd wiegt zacht op en neer, een beweging die hij ook vaak zonder muziek maakt. Stereotiep gedrag noemen deskundigen het. In zijn koppie is het een grotere chaos dan hier op de planken. Kinderen zoals hij zijn niet raar, ze zijn gewoon anders en dat probeer ik me steeds voor te houden als de communicatie tussen hem en mij moeizaam verloopt.

Ik gooi een glas bier over mijn haren, lik aan de kale kop van Bor, neuk met de ingebeelde barbaar.

Als band zijn we veranderd in vergelijking met een jaar geleden. We zijn veel meer geworden dan het Nederlandse rockgroepje. De begintonen van *Bleeding* doen me ontwaken uit een roes. Is het al zover? Zenuwen bekruipen me. Een nieuw nummer is altijd erop of eronder. Recensies na een dag als vandaag, betekenen meer of minder werk. Journalisten van hitkranten lopen hier rond om nieuw talent te scouten en daar ben ik me ineens heel erg van bewust.

'My throat is bleeding but i can't stop singing,' zet ik zacht in.

Bor en Fox zingen hun regels met ondersteuning van Teshi en Bella.

'Because we rock,' krijs ik. Headbangend dans ik over het podium.

'We feel the vibrations in our bones and can not stop!'

'Yes, we ...' ik druk de microfoon richting de zaal.

“Rock!”

De melodie is simpel, de tekst is eenvoudig. Ik weet het zeker, dit wordt een hit.

Het ruige refrein wordt ondersteund door een spooky-geluid dat Fox uit zijn bas weet te toveren. De minimalistische uitvoering maakt het mooi.

Dat wat er op het podium tussen ons vieren gebeurt, kan ik niet anders dan bestempelen als een spiritueel samenzijn. We kruipen in de muziek, inspireren onze toeschouwers, confronteren ze met een dreigende sound. Bor is geweldig op dreef en ik ben apetrots op hem. Hij zorgt ervoor dat wij allemaal beter worden en steeds het beste uit onze tenen naar boven trekken.

Ik voel de kracht in de zaal van mensen die een stukje van zichzelf verliezen, opgaan in tonen die de grens van de werkelijkheid doen vervagen in een flow. Pete's zware rechtervoet produceert een ritme in het tempo van een opgefokte hartslag, onophoudelijk, waardoor harten niets anders kunnen doen dan meebonken.

Tegen het eind van het nummer komt Bor op me af lopen. 'Herhalen! Eerste tekstregels plus refrein.'

Ik knik, zoek oogcontact met Fox en Pete om te checken of zij van dit verzoek op de hoogte zijn.

Mijn hand glijdt naar mijn keel. 'My throat is bleeding but i can't stop singing.'

Vocht miezert over mijn hals. Iedereen gilt. Handen worden in de lucht gestoken.

Fox komt naast me staan, knikt naar mijn nek en lacht. Bor doet van een afstandje hetzelfde.

De microfoon glijdt bijna uit mijn handen. Ik transpireer altijd tijdens optredens, maar zo erg als nu is nog niet eerder voorgekomen. Ik kijk naar mijn handpalm.

Bloed?

Bloed!

In mijn borstkas resoneert mijn hart mee met de drums. Ik kijk naar mijn decolleté. Ook bloed.

Ik zak door mijn knieën en voel dat mijn billen de grond raken. Mijn hand schiet naar achteren om een houvast te zoeken.

Om me heen wordt alles rood. Bloedrood.

Witte lichtjes flitsen langs mijn hoofd en blijven knipperen als ik mijn ogen sluit. Ik zie een kapotte autospiegel. Een boom. Een gedeukte motorkap. Een lege bestuurdersstoel. Mijn gekneusde hand die tegen het dashboard steun had gezocht.

Ik open mijn ogen en bestudeer mijn roodgekleurde vingers.

Voor me zie ik handen en hoofden poken op een ritme. Bor en Fox tokkelen op hun snaren, maar ik hoor geen muziek meer. Door mijn hoofd galmt een verdovende, suizende toon, alsof ik niet aanwezig ben.

Ik wil liggen. Ik wil ook dood zijn. Net zo dood als Perla.

Als ik nu ter plaatse zou sterven, zou me dat niets doen. Ik zou magere Hein omarmen en hem vragen of hij me naar Perla zou willen begeleiden.

Wankelend sta ik op en strijk over mijn zwarte, lange shirt. Ergens bij mijn middel zit de haard. Een natte, donkerdere plek. Dit is het moment waarop ik normaal geniet van mijn publiek en in gedachten afscheid van ze neem. Nu glijden mijn handen over mijn middel, speurend naar een kogelgat.

Ik heb me wel eens vaker afgevraagd hoe veilig het is om het middelpunt te zijn. Er hoeft maar één gek te staan met een pistool die me als schietschijf beschouwt. *Ik voel geen wond.*

Het is of ik tril op het middelpunt van een epicentrum met een verwoestende haard die vat heeft op mijn buik.

Er daalt een vreemdsoortige rust over me heen die me eraan herinnert dat ik een Van Duizen ben. Ik hoor weer geluid, kom bij mijn positieven en realiseer me dat ik voor een zaal met mensen sta. Met een glimlach verhul ik mijn angst en ik schud mijn haren naar achteren.

Even klamp ik me vast aan de tonen en pers met moeite een laatste zin uit mijn keel.

Met over elkaar geslagen armen, kijk ik rond. Wie heeft me dit godverdomme geflikt! Ik tuur naar Kid. *Hij?*

Mijn onderarmen zijn ook met het rode vocht besmeurd. Voorzichtig wrijf ik over mijn neus. Komt het daar vandaan? *Een bloedneus door de coke?*

Bor pakt uit met een gitaarsolo. Is ontembaar.

Ik ken twee existenties. De eerste is mijn gewone doen en laten, waarbij mijn gedachten continu gericht zijn op het zoeken naar antwoorden op vragen die door mijn hoofd razen. De tweede is het maken van muziek. Als ik teksten schrijf, melodieën probeer te vinden, nummers zing of op het podium sta, vergeet ik voor heel even mijn dagelijkse bestaan.

Het valt me zwaar dat er nu geen twee afgescheiden werelden meer zijn en dat het trauma dat ik meedraag, zich opgedrongen heeft in mijn muziek.

Bij mijn voeten ligt een bloederig boterhamzakje. Één of andere dwaas moet het naar me gegooid hebben en ik heb het niet gevoeld. Maar waarom doet iemand zoiets? Is het een gek die mij kapot wil maken?

Ik loop naar de rand van het podium en probeer in de donkerte gezichten te ontwaren.

Gerben, die naast Kid is gaan staan, steekt zijn duim naar me op, denkt duidelijk dat dit bloed een onderdeel is van een act.